

75 ANYS

de teatre

en el Casal

Per JOAN DOMENECH I MONER

Quan l'agrupació del Casal va posar-se en marxa l'any 1952 jo només tenia nou anys. Suficients, però, per a recordar la progressiva formació d'aquest grup que originaria l'elenc teatral més durader de Lloret. Concretament recordo una colla de joves fent teatre al Cinema Modern. Tinc presents com si els vegés ara en Pere Cortada i l'Onofre Gispert representant "L'Orgull del Gec" de Albert Llanas, la Carme Austrich i en Pepito Planas en una escena amorosa em sembla que de "Una noia per casar" i a l'altre Planas - el germà gran - fent de criat en una comèdia molt divertida on anunciava la visita d'un sefyor que tenia nom d'arbre fruiter i al qual unes vegades anomenava Prunera, d'altres Parera i d'altres encara Pomera, produint, com es natural, la conseqüent hilaritat entre el públic. Són els primers records personals, aïllats i força imprecisos, que tinc de l'activitat teatral al nostre poble. Suposo que d'aquest grup devien sortir els qui junt amb l'avui monjo de Montserrat Andreu Maria Soler fundarien l'agrupació que, per raó del local, s'anomenaria Casal de l'Obrera. En realitat el Casal de l'Obrera era un centre creat i construït mercès a la iniciativa filantròpica d'unies dames lloretenques, capitanejades per la senyora Lluisa Duran i Corredor, que pretenia oferir estatge social a les noies treballadores perquè a hores de nit poguessin completar els seus estudis. Els diners per a la financiació del local sortiren de vetllades benéfiques, caritats, tómboles, etc. S'inaugurà l'any 1926, amb la presència del Bisbe de Girona. Aquest local pertany al Bisbat i l'activitat inicial s'hi va portar a terme durant una colla d'anys a partir del 1926. Les noies assistien a les classes al vespre i de passada, a la sortida, els joves de la vila les anaven a esperar i les acompanyaven bo i dedicant-les sonores serenates, segons algú m'ha explicat anecdòticament. Diu que els qui més ho feien van passar a ser coneguts sota el nom de "La Colla del Llanto"....

Uns anys després el Casal de l'Obrera va perdre la seva finalitat principal. Per aquesta raó tots l'hem vist servir posteriorment per a coses diverses. El grup teatral que comentem va usar-lo com a local social. Entre setmana Mosseñ Torrent hi feia col·legi. Avui dia, s'hi diu missa els dissabtes i encara a l'estiu s'hi reuneixen les noies que treballen en els hotels de la població - tornant una mica a la finalitat primitiva -.

El fet és que - descomptat el local de Talia on en aquells moments no podia reunir-se el grup de joves - el Casal va significar un lloc magnífic perquè aquella obra juvenil no es perdés com d'altres que per no tenir una llar i un caliu adequats van d'aquí d'allà i acabaren extingint-se. Aquest és, encara, el mal del Lloret actual per manca d'un centre aglutinador.

De llavors encà l'activitat teatral del grup casalencha estat ben variada i, sobretot, ha mostrat una continuïtat ben interessant. En el meu arxiu no tinc programes de les primeres èpoques, però sospito que a tenor del promig d'obres representades habitualment per temporada, s'hauran fet més d'un centenar de funcions, algunes notablement reeixides i que han deixat un grat record.

D'una activitat així, amb una durada de vint-i-cinc anys, se'n poden destacar no sols aquesta llargada sinó molts altres factors. Un d'ells el formatiu, tant per als mateixos actors com per a la gent que a través de les diverses representacions ha anat coneixent els autors catalans. Un altre seria la creació d'un clima de família, d'un ambient lloretenc, entre els actors i entre el mateix públic. Quan mentalment repasso aquests vint-i-cinc anys de vida casalenca no solament penso amb els amics que han actuat a l'escenari, sinó amb els qui assiduament he vist asseguts a les butaques, amb la il·lusió de gaudir d'un parell d'hores plaents. Uns per a plorar-hi a gust unes vegades, altres per a riure-hi amb tota satisfacció. I si a la llista d'actors que han passat pel Casal malauradament hi trobes ja alguna absència definitiva, també en trobaríem moltes entre el públic gran que s'hi sentia cofoi. Uns i altres, estic segur, estaran presents en les celebracions d'aquest any espiritualment, en un recó de sala, com aquell Mossen Torrent que seia al darera de tot -mentre la salut li ho permetis - amb el sonriure als llavis i la satisfacció de veure actuar aquella colla de "bons minyons", com diria ell.

L'època coberta pel Casal és una pàgina de història de Lloret. La demostració de l'esforç d'unes persones que s'han anat passant la torxa casalenca uns als altres en una mena de carrera de relleus que els ha portat als nostres dies. Un esforç que vol dir no solament actuar cara al públic quatre o cinc vegades a l'any sinó assajar diàriament i pujar al Casal faci fred, troni o llampegui. I potser la cosa més important, humanament, està en què pel Casal hagin passat pares i fills o s'hi hagin format parelles d'amics que ara són ja matrimonis, matrimonis. El Casal de l'Obrera és una institució lloretenca de la qual cal esperar-ne encara moltes més realitats durant els proxims vint-i-cinc anys i en el futur. Tinc l'esperança que per allà l'any 2000, una data tan bonica i tan rodona per a celebrar efemèrides, el Casal podrà celebrar el seu cinquantenari i ho podrem veure tots, uns potser ja amb cara de persones respectables, lluint el cabell blanc, altres queixant-se del reuma, altres queixant-se, si més no, de què la vida s'haurà encarit.... En definitiva, serà una forma de continuar fent teatre, cadascú encarregat del seu paper.... De moment, Lloret ha d'estar feliç d'aquesta celebració. Tots hem de vibrar amb el mateix entusiasme dels membres del Casal perquè desenganyem-nos, quan les institucions tenen força temps d'existència és perquè el poble s'hi ha identificat. Parlar, doncs, del Casal és parlar de Lloret. Per a molts anys, per tant, amics casalencs, i que la celebració d'enguany us dongui l'empenta per anar tirant endavant superant obstacles, sacrificant amors propis, posant-hi hores, acceptant els revessos, però treballant amb il·lusió, fent, en una paraula, com totes les entitats fan quan creuen que desfeguen una missió útil a la comunitat, al poble. I la vostra ho és

roca grossa

USTED SABE QUE LA URBANIZACION **ROCA GROSSA** ES LA MEJOR DE LA COSTA BRAVA.
PERO TAL VEZ LO QUE USTED IGNORA ES QUE LA MAYOR Y LA MAS BELLA FINCA DE **ROCA GROSSA**, LLAMADA **NIU DE AGUILAS**, SITUADA EN EL PUNTO CULMINANTE, CON ESPECTACULARES VISTAS PANORAMICAS CUYA VISION ALCANZA LOS CIEN KILOMETROS, PUEDE SER SUYA PORQUE SE ACABA DE PONER EN VENTA.
SU PRECIO, COMO SU SITUACION, ES ALTO; PERO SI VD. LA VISITA INTERESADO, EL PRECIO LE RESULTARA BAJO ;VISITELA, SE CONVENCERA!
TRATO DIRECTO CON SU PROPIETARIO: ANTONIO BANCELLS PUIG. C/. SAN BAUDILIO N* 4 LLORET DE MAR

Ajuntament de
Lloret de Mar
Servei d'Arxiu Municipal